

رئوس مطالب مطالعه شفاف-سازی
یوشع، داوران، روت
عبارت‌های کلیدی

ما باید بدانیم که سرزمین کنعان در نمادشناسی
یک اهمیت دو گانه دارد:
از جنبه مثبت، کنعان، نمادی از مسیح شامل تمام
با غنای کاوش ناپذیرش است،
و از جنبه منفی، کنعان نشانگر بخش آسمانی
از پادشاهی تاریک شیطان با نیروهای شیطانی اوست.

برای اینکه ما مسیح را به عنوان سرزمین شامل تمام
به جهت بنای خدا کاملاً کسب و تصرف کنیم،
باید بیاموزیم که با حضور مستقیم و دست اول خداوند
حفظ، حکم، فرمانروایی، و هدایت شویم؛
اگر حضور خداوند را داشته باشیم،
حکمت، بصیرت، دور اندیشی،
و شناخت درونی درباره امور داریم؛
حضور خداوند برای ما همه چیز است.

ما باید از بی قانونی و از اینکه
کارگران بی قانونی باشیم خلاصی یابیم
و توسط اطاعت از اصل خدمت خدا،
آن کاری را انجام دهیم که در نظر خدا درست است،
و بر هرج و مرج شیطانی در خلقت کهنه غالب شده
و اقتصاد الهی را برای خلقت نو اجرا کنیم.

برای این که یک مسیحی عادی و یکی از پیرومندان امروز باشیم،
برای پاسخ دادن به دعوت کنونی خداوند،
و برای بر طرف کردن نیاز کنونی خداوند در بازیابی خود،
ما باید روت‌های امروز باشیم تا به اقتصاد خدا رجوع کنیم،
وارد سرزمین عمانوئیل شویم
و خودمان را به مسیح پیوند دهیم
تا بتوانیم امروز برای رفع نیاز هم خدا و هم انسان،
مسیح را به ثمر رسانیم.

اهمیت پنهان و نهادی یوشع، داوران، و روت

۱. در مطالعه تاریخ‌ها و نبوت‌های عهد قدیم، ما به دید کامل، نگرش کامل، از کل متون مقدس درباره اقتصاد جاودان خدا برای مسیح و کلیسا، که در اورشلیم نو تکامل می‌یابد، نیاز داریم. این نه تنها به ما نگرشی وسیع‌تر بلکه اهمیت نهادی عمیق‌تری نیز از اقتصاد خدا در ارائه تاریخ و نبوت‌های عهد قدیم می‌دهد. دید، مرکز و اهمیت نهادی همه تاریخ‌ها و نبوت‌های عهد قدیم باید مسیح و بدنش باشد که در نهایت، برای اقتصاد خدا، در اورشلیم نو تکامل می‌یابد.

۲. برای این که خدا اقتصاد جاودان خود را به انجام رساند، او نیاز داشت تا آسمانها را برای زمین، و زمین را برای انسان خلق کند (زکریا ۱۲: ۱). خدا انسان را به صورت خود و شبیه به خود آفرید با یک روح برای انسان تا با او [خدا] تماس گرفته، او را دریافت کرده، حفظ کند و او را به عنوان حیات و محتوای انسان برگرد. بسیار تأسفانگیز بود که این انسان از خدا و از قصد او برای اقتصادش سقوط کرد. سپس خدا از میان نوع بشر سقوط کرده انسانی به نام ابراهیم و نسل او را برگزید و آنها را به عنوان برگزیدگان عزیزش در بین همه امتهای (غیر یهودیان) قومی خاص کرد. برای خدا بیش از چهارصد سال به طول انجامید تا یک چنین برگزیدگانی را تولید کرده، بسازد، و شکل دهد تا جهت تحقق اقتصاد جاودان خدا، جایگزین نسل آدم باشند. خدا این برگزیدگان خود را از آزمون‌ها و رنج‌ها، از مصر و بیابان عبور داد تا آنها بتوانند آموزش دیده، تأدیب شوند و صلاحیت یابند تا با وی جهت تصرف سرزمین موعود او برای مسیح بر روی این زمین و برای فراهم کردن اشخاصی مناسب جهت به ثمر رساندن مسیح در نسل بشر، هماهنگی کنند. تصرف کردن سرزمین موعود خدا برای مسیح و به ثمر رساندن مسیح در نسل بشر، دو نکته اصلی از تاریخ عهد قدیم در سه کتاب یوشع، داوران، و روت هستند. این دو نکته اصلی، [یعنی] سرزمین را برای مسیح تصرف کردن و فراهم کردن اجدادی با حسن نیت برای مسیح، روح-تاریخ [کتاب‌های] یوشع تا روت هستند. آنها اهمیت پنهان و نهادی این قسمت از تاریخ عهد قدیم هستند. ما باید بینشی روشن از این مورد داشته باشیم. در غیر این صورت، مطالعه شفاف-سازی ما از این سه کتاب پوچ خواهد بود، درست مانند مطالعات تاریخ‌دانهای متعدد، شاگردان کتاب مقدس، معلمان متون مقدس، چه یهودی و چه مسیحی.

۳. اگر ما به رحمت خداوند بخواهیم یک چنین بینشی را ببینیم، این قسمت از تاریخ عهد قدیم مانند عهد جدید برای ما مفید خواهد بود. چنین بینشی به ما کمک خواهد کرد ببینیم که تاریخ مردم خدا بر روی زمین در واقع تاریخ خدای کارگزار و انرژی-بخش در بین مردم برگزیده‌اش در عهد قدیم و حتی تاریخ خدای عامل و انرژی-بخش در مردم بازخرید شده‌اش است که باعث می‌شود آنها برای به انجام رساندن اقتصاد جاودان خدا درباره مسیح و افزایش او، که در اورشلیم نو تکامل می‌یابد، باهم به همراه خدا انرژی بگیرند. امیدوارم از طریق این دوره آموزشی، ما همه بتوانیم ببینیم و دریابیم که زیستن ما، رفتار روزانه ما، تحصیل ما، کار ما، و شغل ما باید امروز بخشی از تاریخ خدا در حرکت شگرف و عالی او بر روی زمین باشد. یک مسیحی عادی بودن، یکی از پیرومندان امروز بودن، پاسخ دادن به دعوت کنونی خداوند، و بر طرف کردن نیاز کنونی خداوند در بازیابی [کافی نیست]. کلاً کافی نیست که تنها یک برادر یا خواهر به اصطلاح خوب بوده، مرتب در جلسات کلیسای شرکت کنیم، رفتار درست داشته، و یک زندگی که در چشم انسانها تقریباً بی‌عیب است را زیست کنیم. ما باید با خدا، که در پیرومندان

محبوبش به طور انرژی-بخش حرکت می‌کند، در زندگی، در زیستن، و در کل کارهایمان امروز بر روی این زمین، در تاریخ او یک باشیم! ما باید تاریخ امروز خدا را بنویسیم! ما باید با یک بودن با خدای انرژی دهنده حرکت کنیم [رژه برویم]! در او! با او! توسط او! و برای او! ما باید سرزنده باشیم! زنده و فعال باشیم! ما باید یوشع‌ها و کالیب‌های امروز باشیم که سرزمین موعود خدا را برای مسیح تصرف کنیم تا بتوانیم دارایی او شویم! ما باید روت‌های امروز باشیم تا نزد اقتصاد خدا بازگردیم، وارد سرزمین عمانوئیل شویم، و خودمان را به مسیح پیوند دهیم تا بتوانیم امروز برای رفع نیاز انسان، مسیح را به ثمر رسانیم. این باید اهمیت نهادی این سه کتاب - یوشع، داوران، و روت - باشد. نتیجه این دوره آموزشی باید کسب کردن سرزمین موعود خدا برای مسیح و به ثمر رساندن مسیح عالی به جهت رفع نیاز امروز هم خدا و هم انسان باشد.

پیام یک

فرمان، وعده و تشویق خدا به یوشع

مطالعه متون مقدس: یوشع ۱: ۱-۹

۱. یوشع نمادی از مسیح در جوانب زیر است:

آ. «عیسی» معادل یونانی نام عبری «یوشع» است (عبرانیان ۴: ۸؛ اعمال ۷: ۴۵)، که به معنای «یهوه نجات دهنده»، یا «نجات یهوه» می‌باشد (متی ۱: ۲۱؛ اعداد ۱۳: ۱۶):

۱. مسیح به عنوان رهبر ما، یوشع واقعی ما به عنوان سردار نجاتمان (عبرانیان ۲: ۱۰؛ ۴: ۸) است تا ما را به جلال و به آسایش سرزمین موعود خدا، با مسیح به عنوان آرامش کامل و رضایت کامل ما، رهبری کند (۲: ۱۰؛ ۴: ۱۱؛ تثنیه ۱۲: ۹؛ متی ۱۱: ۲۸-۳۰).

۲. یوشع نمادی از مسیح است به عنوان فیض که جایگزین شریعت، که بر موسی دلالت دارد، شده است (یوشع ۱: ۲؛ یوحنا ۱: ۱۷)؛ آن زمان که موسی قانون‌گذار درگذشت، یوشع آمد تا مردم را به سرزمین نیکو آورد (یوشع ۱: ۱-۴)؛ او نمادی از خداوند عیسی به عنوان رهبر ما بوده، ما را به مسرت از خودش به عنوان آسایشمان، که واقعیت سرزمین نیکوست، می‌آورد (تثنیه ۸: ۷-۱۰؛ ۱۲: ۹؛ فیلیپیان ۱: ۱۹؛ افسسیان ۳: ۸؛ کولسیان ۱: ۱۲؛ ۲: ۶-۷؛ عبرانیان ۴: ۸-۹؛ متی ۱۱: ۲۸-۲۹).

ب. در جنگ بر ضد عمالیق (خروج ۱۷: ۸-۱۶)، عمالیق نمادی از جسم به عنوان کل انسان کهنه سقوط کرده است؛ یوشع نمادی از مسیح حاضر و عملی به عنوان روح مبارز ساکن در درون است، همان کسی که بر ضد جسم جنگیده و آن را به مرگ می‌سپارد (رومیان ۸: ۹-۱۳؛ غلاطیان ۵: ۱۶-۱۷، ۲۴):

۱. مقصود جسم این است که ما را از ورود به مسرت کامل از مسیح شامل تمام به عنوان سرزمین نیکوی ما باز دارد.

۲. اقتصاد خدا ما را از جسم رهایی داده به روح می‌آورد تا بتوانیم در برکت غنای خدای سه‌یکتا شرکت کنیم -- رومیان ۷: ۱۷-۸؛ ۲؛ غلاطیان ۳: ۱۴؛ افسسیان ۱: ۳-۱۴.

پ. یوشع در سن چهل سالگی به کالیب پیوست، همان دو تن از دوازده جاسوس، به عنوان کسانی که توسط برگرفتن کلام خدا به عنوان ایمانشان، جهت مراقبت از منافع خدا برای اینکه مردم سرزمین نیکو را تصرف کنند، دل‌هایی پر از ایمان داشتند؛ فقط دو پیروزمند در بین بازخیریدشدگان خدا در بیابان، [یعنی] یوشع و کالیب، سرزمین نیکو را به عنوان پاداش دریافت کردند - اعداد ۱۳: ۳۰؛ ۱۴: ۶-۹، ۲۷-۳۰؛ رومیان ۱۰: ۱۷؛ غلاطیان ۳: ۳، ۵؛ عبرانیان ۱۱: ۵-۶؛ فیلیپیان ۳: ۱۳-۱۴؛ ر.ک. اعمال ۶: ۵:

۱. بر طبق مطالب اعداد ۱۳ و ۱۴، مردم اسرائیل دل‌شور بی‌ایمان داشتند؛ یوشع و کالیب مردم را ترغیب کرده، هشدار دادند و گفتند: «فقط بر خداوند عصیان موزید» (آ. ۹)؛ این کلام نشان می‌دهد که ایمان نداشتن به خداوند، عصیان ورزیدن بر ضد اوست - اعداد ۱۳: ۳۱-۳۳؛ ۱۴: ۱-۳، ۶-۱۱؛ تثنیه ۱: ۲۶، ۳۲.

۲. اگر قرار است مسیح را کاملاً به عنوان سرزمین نیکو تصرف کنیم، باید از خداوند بخواهیم تا ما را از داشتن یک دل‌شور بی‌ایمان نجات دهد؛ دارای یک چنین دل‌سخت بودن، دور افتادن از خدای زنده و پشت کردن به اوست - آ. ۲۵-۲۶، ۲۸، ۳۵-۳۹؛ ۹: ۲۳؛ اعمال ۶: ۵؛ عبرانیان ۳: ۷-۱۳.

۳. زندگی مسیحی ما با ایمان است، نه با دیدار (دوم قرن‌تیا ۵: ۷)؛ از این رو، ما باید مدام چشمان خود را بر پیشوا و کامل‌کننده ایمانمان یعنی عیسی بدوزیم (عبرانیان ۱۲: ۱-۲)؛ ایمان ما از خودمان نیست بلکه از اوست که خودش را به عنوان عنصر باور داشتن در ما قرار

می‌دهد تا بتواند در ما ایمان باشد [برای ما باور کند] (غلاطیان ۲: ۲۰؛ دوم پطرس ۱: ۱).
۴. ما باید دریابیم که برای یک مسیحی، بی‌ایمانی بزرگترین گناه است؛ اگر ما کلام خدا را درک کرده و کلامش را باور داشته باشیم، همه چیز خوب خواهد بود؛ هر گاه ما با احساساتمان زندگی کرده و روحمان که روح ایمان است را بکار نبریم و قلبمان را به خداوند بازنگردانیم تا به حقایق الهی در کلام خدا که عهد و وصیت او به ماست، ایمان آوریم، بر ضد کلام خدا طغیان کرده، به خدا توهین می‌کنیم و او را دروغگو جلوه می‌دهیم - تثنیه ۱: ۲۵-۲۶؛ عبرانیان ۳: ۱۲، ۱۶-۱۹؛ ۴: ۲، ۶؛ ۱۱: ۱؛ رومیان ۳: ۴.

۵. ما نباید با ابرهای محکومیت‌ها، احساسات، و شرایط مان تهدید یا ترسیده شویم؛ ما باید تحت عهد جدید زندگی کرده و هیچ شکست، ضعف، تاریکی، یا هر چیز منفی دیگر را باور نداشته باشیم؛ ما مردمان عهد بوده، و دارای یک آیه و وعده برای مواجه شدن با هر وضعیتی هستیم - پیدایش ۹: ۸-۱۷؛ مکاشفه ۴: ۲-۳؛ مرثی ۳: ۲۲-۲۳؛ رومیان ۸: ۱؛ دوم قرنتیان ۹: ۱۲؛ دوم تیموتائوس ۱: ۱۰؛ ۲: ۱؛ یهودا ۲۴؛ اول یوحنا ۱: ۹؛ اول قرنتیان ۱: ۹.

۶. روح ما «حساب بانکی» مسیح-روح-رستاخیز کرده به عنوان واقعیت همه برکات عهد جدید است؛ با قانون روح حیات، همه این برکات در درون ما توزیع شده و برای ما واقعی می‌شوند؛ چون مردم کلیسا مردمی تحت عهد هستند، ما در واقع می‌توانیم کلیسای عهد خوانده شویم - اشعیا ۴۲: ۶؛ ۴۹: ۸؛ رومیان ۸: ۲، ۱۰، ۶، ۱۱، ۱۶؛ عبرانیان ۸: ۱۰؛ یوحنا ۱۶: ۱۳.

۲. «در همه ایام عمرت، هیچ کس را یارای ایستادگی در برابر تو نخواهد بود. همان گونه که با موسی بودم، با تو نیز خواهم بود. تو را ترک نخواهم کرد و وا نخواهم گذاشت. قوی و دلیر باش، زیرا تو این قوم را وارث سرزمینی خواهی ساخت که به نیاکانشان سوگند یاد کردم آن را بدیشان ببخشم. فقط قوی و بسیار دلیر باش؛ دقت کن تا مطابق تمامی شریعتی که خادم من موسی تو را بدان حکم کرده است، عمل نمایی. از آن به چپ یا راست منحرف مشو، تا به هر جا که می‌روی کامیاب گردی» - یوشع ۱: ۵-۷:

آ. اینکه یهوه به یوشع گفت که همان گونه که با موسی بود با یوشع خواهد بود، مورد بزرگی بود؛ در یک جا خداوند به موسی گفت: «روی من خواهد آمد، و تو را آرامی خواهم بخشید» (خروج ۳۳: ۱۴)؛ چون موسی شخصی بسیار نزدیک به قلب خدا بود و مطابق قلب خدا بود، او حضور (روی) خدا را به حد کامل داشت.

ب. در عهد جدید، حضور عیسی عمانوئیل است، به معنای «خدا با ماست» (متی ۱: ۲۳؛ ۱۸: ۲۰؛ ۲۸: ۲۰)؛ مسیح به عنوان روح واقعیت، روح حیات بخش، عمانوئیل است، همان حضور تثلیث الهی در روح ما (دوم تیموتائوس ۴: ۲۲).

پ. ما باید مدام روحمان که روح ایمان است را بکار ببریم تا قوی و بسیار دلیر باشیم تا از مسیح شامل تمام که توسط سرزمین نیکو نشان داده شده، به عنوان بیعانه میراث ما امروز، که نمونه‌ای از میراث کامل و جاودان ما از مسیح شگفت‌انگیز در عصر بعدی و برای ابد است، مسرت بریم - دوم قرنتیان ۴: ۱۳؛ افسسیان ۱: ۱۴، ۱۸؛ دوم قرنتیان ۱: ۲۲؛ ۵: ۵-۶.

ت. ما باید خداوند را به عنوان قوت و دلیری خود بگیریم تا مسیح را تحت هر شرایطی تمجید کنیم. این بدین معناست که او را با بالاترین مسرت تجربه نماییم (فیلیپیان ۱: ۲۰؛ ۴: ۱۱-۱۳)؛ همیشه می‌توانیم اعلام کنیم: «خداوند نور من و نجات من است؛ / از که بترسم؟ / خداوند پناهگاه جان من است؛ / از که هراسان باشم؟» - مزمور ۲۷: ۱.

ث. مرگ روزی بر ما حاکم بود (رومیان ۵: ۱۴)، و ما تحت بندگی آن بوده، مدام از مرگ می‌ترسیدیم؛ از آنجا که خداوند ابلیس را نابود کرد و مرگ را باطل ساخت (عبرانیان ۲: ۱۴-۱۵؛ دوم تیموتائوس ۱: ۱۰)، اکنون ما دیگر ترس از مرگ نداشته و از بندگی آن رهایی یافته‌ایم.

ج. «خداوند قوم خود را و نخواهد گذاشت، / و میراث خود را ترک نخواهد کرد» (مزمور ۹۴: ۱۴)؛

«خداوند یاور من است، پس نخواهم ترسید. انسان به من چه تواند کرد؟» (عبرانیان ۱۳: ۶)؛
«اگر خدا با ماست، کیست که بتواند بر ضد ما باشد؟» (رومیان ۸: ۳۱).

ج. ما باید کسانی باشیم که روحمان را که خدا داده، شعله‌ور سازیم، که نه روح ترس بلکه روح قدرت، محبت و انضباط [یا خویشنداری] است (دوم تیموتائوس ۱: ۶-۷)؛ احساسات ما کلا دروغ است؛ ما همیشه باید باور داشته و اعلام کنیم که قوی هستیم، که سرشار از محبتیم و بسیار روشن هستیم؛ سپس می‌توانیم «قوی و دلیر» باشیم (یوشع ۱: ۶) تا وارد مسیح شامل تمام به عنوان واقعیت سرزمین نیکو شده و از او مسرت ببریم.

ح. ما نباید از کلام مقدس دربارهٔ بینش آسمانی اقتصاد جاودان خدا به «چپ یا راست» منحرف شویم، تا توسط رفتاری شایستهٔ خداوند برای «او را از هر جهت خشنود» ساختن (کولسیان ۱: ۱۰)، به هر جا که می‌رویم کامیاب گردیم؛ از این رو، قبل از برگرفته شدنمان می‌توانیم توسط ایمان دائم به اینکه خدا هست و ما نیستیم، این شهادت را که «خدا را خشنود ساخته‌ایم» بدست آوریم (عبرانیان ۱۱: ۵-۶؛ پیدایش ۵: ۲۱-۲۴).

۳. «این کتاب تورات از دهان تو دور نشود. روز و شب در آن تأمل کن تا مطابق هر آنچه در آن نوشته شده، به دقت عمل نمایی. آنگاه راه خود را فیروز خواهی ساخت و کامیاب خواهی شد. آیا تو را امر نکردم؟ قوی و دلیر باش. مترس و هراسان مباش، زیرا هر جا که بروی، یهوه خدایت با تو خواهد بود» - یوشع ۱: ۸-۹:

آ. یوشع قرار بود با کلام خدا مشغول شده و اجازه دهد کلام خدا او را اشغال کند (ر.ک. کولسیان ۳: ۱۶)؛ توسط اشغال شدن با کلام خدا و سرشار شدن از آن، او در تصرف سرزمین موعود خدا موفق و کامیاب می‌شد.

ب. کلید اجرای هر آنچه در کلام خدا نوشته شده، توسط یوشع، و کلید کامیابی، کامیابی، قوت، و دلیری او در تصرف سرزمین موعود خدا این بود که او با روز و شب تأمل کردن در کلام خدا، نگذاشت کلام خدا از دهان او دور شود؛ لغات «دهان تو» نشان می‌دهد که تأمل کردن، بیشتر با صدای رسا صحبت کردن انجام می‌شد:

۱. کلمهٔ عبری برای «تأمل» در معنا غنی است و دلالت دارد بر پرستش، مکالمه با خود، و رسا سخن گفتن؛ تأمل کردن در کلام، چشیدن آن و مسرت بردن از آن، از طریق با دقت در نظر گرفتن آن است - مزامیر ۱۱۹: ۱۵، ۲۳، ۴۸، ۷۸، ۹۷-۱۰۰، ۱۴۸، ر.ک. آ.آ. ۹-۱۱.

۲. دعا، سخن گفتن با خود، و ستایش خداوند نیز می‌تواند شامل تأمل کردن در کلام شود؛ تأمل کردن در کلام خدا مسرت بردن از کلام او به عنوان نفس (دوم تیموتائوس ۳: ۱۶) و بدین ترتیب با خدا تزریق شدن، خدا را به درون نفس کشیدن، و دریافت تغذیهٔ روحانی است.

۳. تأمل کردن در کلام، «نُشخوار کردن» است، مانند گوی که علف می‌خورد (لاویان ۱۱: ۳)؛ هر گاه ما در کلام خدا تأمل می‌کنیم، آن را با بررسی و تجدید نظر بسیار دریافت می‌کنیم؛ همانگونه که گاو نشخوار می‌کند، ما می‌توانیم این کار را وقتی کلام را صبح زود دعا-خوانی می‌کنیم انجام دهیم تا بتوانیم با تجدید نظر در آنچه از کلام خدا دریافت می‌کنیم تغذیه شویم.

پ. سرایندهٔ مزمور گفت، «در احکام تو تأمل می‌کنم / و راههایت را در نظر خود می‌دارم. / از فرایض تولدت می‌برم؛ / کلامت را از یاد نخواهم برد» - مزامیر ۱۱۹: ۱۵-۱۶:

۱. وقتی که سراینده در کلام خدا تأمل کرد، کلام تبدیل شد به خشنودی، شادی و لذت او (ارمیا ۱۶: ۱۵)، و او کلام خدا را فراموش نمی‌کرد؛ از این رو، کلام برای او یک تغذیهٔ دائم و جاودان شد (مزامیر ۱۱۹: ۱۰۵، ۱۳۰).

۲. با تأمل کردن در کلام خدا، ما کلام او را به یاد آورده و با آن زنده می‌شویم - «کلام خود به خدمت را به یاد آر / که بدان امیدوارم ساختی. / تسلاهی من در مصیبتم این است که وعدهٔ تو مرا زنده می‌گرداند» - آ.آ. ۴۹-۵۰.

ت. تأمل کردن در کلام حتی غنی تر، گسترده تر، و شامل تر از دعا-خوانی است، چون شامل دعا، پرستش، مسرت، مکالمه، سجده، و حتی برافراشتن دستهایمان در دریافت کلام خداست (آ. ۴۸)؛ برافراشتن دستهایمان به سوی کلام خدا نشان می‌دهد که آن را به گرمی و خوشحالی دریافت کرده و به آن آمین می‌گوییم (نجمیا ۸: ۵-۶).

ث. وقتی که ما کلام خداوند را بدینگونه با روحمان دریافت کرده و در مشارکت دائم با او می‌مانیم، باید این حس را داشته باشیم که با کلام در کتاب مقدس حمام گرفته، گرم، تازه، با طراوت، و تأمین شده‌ایم؛ آن یک کار، یعنی بهترین کاری که باید انجام دهیم، لمس او، پرستش او، باور داشتن در او، جذب او، مسرت از او، پیروی از او، و کسب اوست - مزامیر ۲۷: ۴؛ فیلیپیان ۳: ۸، ۱۴.

ج. وقتی که ما برآستی زمان صرف می‌کنیم تا در کلام خدا تأمل کنیم، با خدا تزریق می‌شویم تا با او درخشیده و درخشش خدا را بازتاب کنیم (دوم قرنثیان ۳: ۱۵-۱۸)؛ بدین دلیل است که چنین می‌سراییم: «مشارکت کن با عیسی، / غرق در نور چهره‌اش؛ / اشباع-شده با زیباییش، / درخشنده نورش» - (سرود ۷۸۴، بند ۶).

چ. چون خداوند و خدای ما به ما فرمان داده تا داخل شده و از او به عنوان واقعیت سرزمین نیکوی شامل تمام مسرت ببریم، باید به کلامش آمین گوییم تا قوی و دلیر بوده، نترسیم و هراسان نباشیم، زیرا هر جا که برویم، یهوه خدایمان با ما خواهد بود، همانطور که همه امتها را شاگرد می‌سازیم تا در پایان این عصر، هنگام آمدن او [خداوند]، آنها را مردمان پادشاهی کنیم - یوشع ۱: ۹؛ متی ۲۸: ۲۰.